

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego "A."
spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego M. J.

o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 listopada 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny – w sprawie Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego „A.” Spółki z o.o. z siedzibą w W. (dalej: „Spółka”) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z udziałem zainteresowanego M. J. o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne – postanowił: ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 3.287 zł (pkt 1.); odrzucić skargę kasacyjną Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 października 2012 r. (pkt 2.).

Sąd Apelacyjny ustalił, że wyrokiem z dnia 9 października 2012 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację Spółki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 2011 r.; przedmiotem sporu w tej sprawie była wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne M. J.

Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 9 października 2012 r. Spółka zaskarżyła skargą kasacyjną. Przewodniczący Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego zarządzeniem z dnia 19 lutego 2013 r. wezwał skarżącą do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi. W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2013 r. Spółka wskazała, że wartość przedmiotu zaskarżenia ustalona w oparciu o wyliczone matematycznie przez organ rentowy kwoty przypisu (załącznik do pisma z dnia 27 czerwca 2012 r.) wynosi 12.237 zł.

Postanowieniem z dnia 18 września 2013 r. Sąd Najwyższy zwrócił akta sprawy Sądowi Apelacyjnemu celem sprawdzenia wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia oraz zweryfikowania przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej. Zarządzeniem z dnia 30 września 2013 r. Przewodniczący Wydziału wezwał skarżącą do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia biorąc za podstawę różnicę między wysokością należnych składek na ubezpieczenie społeczne a wysokością faktycznie zapłaconych składek, obliczonych od przychodów ubezpieczonego, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. W piśmie procesowym z dnia 24 października 2013 r. skarżąca podała, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 3.287 zł.

Sąd Apelacyjny powołał się na regulację określoną w art. 398² § 1 k.p.c., zgodnie z którą skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Sąd Apelacyjny wskazał, że

wartość przedmiotu zaskarżenia, ustalona w niniejszej sprawie na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wynosi 3.287 zł. W związku z tym, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną Spółki.

Powyzsze postanowienie Sądu Apelacyjnego Spółka zaskarżyła zażaleniem zarzucając naruszenie art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia w złożonej skardze kasacyjnej powoda wynosi w stosunku do zainteresowanego M. J. 3.287 zł, a w konsekwencji jej niezasadne odrzucenie, jako niespełniającej wymogu określonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Żaląca się wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w celu nadania biegu złożonej skardze kasacyjnej Spółki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Kwestią sporną w sprawie, w której Spółka wniosła rozpatrywane zażalenie było ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanego w sprawie M. J.; sprawa nie dotyczyła kwestii, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (por. art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). Stosownie do art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym rozpatrywanym zażaleniem postanowieniu ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego sprawy stanowi kwota 3.287 zł. Nie ulega wątpliwości, że ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych; w konsekwencji Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo zastosował przepis art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. odrzucając skargę kasacyjną Spółki jako niedopuszczalną z

uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż określona w przepisie art. 398² § 1 k.p.c.

Wynikający z uzasadnienia rozpatrywanego zażalenia problem pomija istotne ustalenie zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego, że przedmiotem sporu w tej sprawie była wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne M. J. jako jedyne go w sprawie zainteresowanego.

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy – odnosząc się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu rozpatrywanego zażalenia – wskazuje, że kwestia sposobu określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w sytuacji objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wywoływała istotnie rozbieżności w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego, o czym świadczy orzeczenie Sądu Najwyższego powoływane w zażaleniu na uzasadnienie trafności stanowiska prezentowanego przez żalącą się Spółkę. Ostatecznie wątpliwości te zostały wyjaśnione w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14, zgodnie z którą w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.). W uchwale tej Sąd Najwyższy uwzględnił odmienne stanowisko prezentowane w orzecznictwie powołane przez żalącą się Spółkę w uzasadnieniu rozpatrywanego zażalenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301). Sąd Najwyższy, w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie, w pełni aprobuje stanowisko wyrażone w uchwale II UZP 1/14. Zaskarżone rozpatrywanym zażaleniem postanowienie Sądu Apelacyjnego jest prawidłowe i zgodne ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w zakresie omawianej kwestii w uchwale II UZP 1/14.

Z powyższych względów – uznając bezzasadność rozpatrywanego zażalenia – Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

